

Ветеринарна медицина: секція внутрішніх хвороб тварин, токсикології, хірургії та акушерства

Veterinary medicine: section internal diseases, toxicology, surgery and obstetrics

**КЛІНІКО-МОРФОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА, ЛІКУВАННЯ
МЕЗЕНХІМАЛЬНИХ САРКОМ У СОБАК**

*Логвінова В. В. к. вет. наук., ст. викладач, Охмат В.І. магістрант
lohvinova.v.v@dsau.dp.ua*

Дніпровський державний аграрно-економічний університет, м. Дніпро

Вступ. При діагностиці та класифікації пухлин м'яких тканин виникають значні труднощі. М'якотканинні саркоми - неоднорідна група пухлин, що походять з мезенхімальної тканини і володіють подібними клінічними і біологічними властивостями. Необхідно визначити види злоякісних новоутворень, які відносять до великої групи сарком м'яких тканин. Саркоми м'яких тканин називають мезенхімальними пухлинами, що розташовані поза скелетом і внутрішніх органів. У 2002 році вийшла уточнена класифікація ВООЗ пухлин шкіри і м'яких тканин у домашніх тварин. Саркоми є однією з найменш вивчених груп злоякісних пухлин у собак і кішок. Вони дуже різні за гістологічною структурою, швидкості росту, здатності до метастазування і реакції на лікування, їх частота виникнення становить приблизно 15% від усіх злоякісних новоутворень у домашніх тварин. Однак вони займають 4-е місце по причині смертності серед онкологічних захворювань собак і кішок. Це говорить про те, що ефективність лікування сарком м'яких тканин у ветеринарії знаходиться на досить низькому рівні. Проблема ефективного лікування сарком м'яких тканин пов'язана з декількома факторами. По-перше, це різноманітність морфологічних форм пухлин і труднощі первинної цитологічної діагностики виду пухлини. По-друге, необхідність неухильно дотримуватися всіх принципів онкологічної хірургії при видаленні саркоми з організму тварини. По-третє, специфічність чутливості різних морфологічних форм пухлин до променевої та хіміотерапії.

Мета дослідження виявити клініко-морфологічні характеристики, особливості діагностики та лікування м'якотканинних сарком у собак.

Матеріал і методи дослідження. Об'єктом дослідження були собаки хворі на м'якотканинні саркоми.

Результати наших досліджень. Визначили, що оптимальним способом лікування м'якотканинних сарком у собак є широка або радикальна хірургічна резекція. Цього можна досягти, якщо в місці локалізації пухлини є досить тканини для реконструкції, проте такі пухлини часто розвиваються в зонах, в яких такі агресивні хірургічні втручання без шкоди для функції органу (наприклад, кінцівки) неможливі.

Основою успішного лікування в онкології є його правильне і завчасне планування. У випадку з саркомами м'яких тканин це особливо актуально. Щоб визначити оптимальне лікування необхідно знати стадію процесу:

При 4-й стадії процесу хірургічне видалення пухлини виправдано, тільки якщо це значно поліпшить якість життя пацієнта, наприклад, прибере больовий синдром. Перед плануванням операції ми завжди ретельно проводимо діагностику наявності віддалених метастазів в організмі хворої тварини. Для цього необхідно провести рентген- діагностику грудної клітини і УЗД черевної порожнини.

Висновок. Основний метод лікування сарком - хірургічний. При цьому дуже важливо видалити всю пухлинну тканину, тобто провести радикальну операцію. У випадках коли

повне видалення пухлини неможливе, променева терапія є ефективним методом лікування м'якотканинних сарком у собак.

МОРФОЛОГІЧНІ ЗМІНИ ПЕЧІНКИ ПРИ ОЖИРІННІ КІШОК

*Логвінова В. В. к. вет. наук., ст. викладач, Гладішева Є. магістрант
lohvinova.v.v@dsau.dp.ua*

Дніпровський державний аграрно-економічний університет, м. Дніпро

Вступ. Гіподинамія, висококалорійне і часто незбалансоване годування, стрес-фактори здатні провокувати накопичення надмірної маси тіла та ожиріння у дрібних домашніх тварин. Численні дослідження, проведені в ряді країн світу, свідчать, що ожиріння дрібних домашніх тварин варіює від 22 до 40% популяції.

Ожиріння у собак і кішок - серйозна проблема, яка скорочує тривалість життя і істотно підвищує захворюваність. Ожиріння впливає на стан здоров'я в цілому, а також і шляхом механічної компресії органів і надмірного навантаження на суглоби. У кішок з ожирінням асоційовані такі захворювання, як цукровий діабет, хвороби печінки, новоутворення, хвороби зубів, дерматологічні захворювання і патологія нижніх відділів сечовивідних шляхів. Прогресування захворювань, які розвинулися на тлі ожиріння, веде до розвитку поліорганної патології і загибелі. Наслідки виникаючих відхилень не тільки створюють дискомфорт, а й часто загрожують життю тварин. У зв'язку з цим особливо важливим є адекватна діагностика і терапія таких пацієнтів. Патологія травної системи продовжує залишатися однією з найбільш актуальних проблем теоретичної і практичної ветеринарної медицини. Незважаючи на великі успіхи в профілактиці, діагностиці, спеціалізованого лікування, хвороби печінки залишаються важкими захворюваннями, нерідко приводять до загибелі тварин.

Мета дослідження виявити закономірності морфофункціональних змін формених елементів крові при ожирінні, патологіях печінки дрібних домашніх тварин.

Матеріал і методи дослідження. Досліджували кішок та котів різного віку та статі.

Результати наших досліджень допоможуть більш повно оцінювати стан тварин із захворюваннями печінки і можуть слугувати методологічною основою для застосування системного аналізу в лабораторній практиці ветеринарних клінік.

Дослідження загального клінічного аналізу крові, напрацювання даних і вміння їх інтерпретувати дозволять швидко проводити первинне обстеження великої групи тварин, отримувати точні дані про склад і функціональної активності клітин крові, виявляти приховані захворювання і початкові стадії захворювань, при яких клінічні ознаки ще не встигли розвинутися, а також дозволять прогнозувати розвиток і результат багатьох хвороб.

Клінічними проявами метаболічного синдрому у кішок є вісцеральне ожиріння, нефрологічні і гепатобіліарні захворювання. Біохімічними проявами метаболічного синдрому були гіперхолестеринемія, гіпертригліцеридемія і гіперглікемія. Гематологічні дослідження не виявили порушень морфологічного складу крові. Механізм виникнення гематологічних порушень при захворюваннях печінки складний і його вивчення має істотне значення для цілеспрямованої патогенетичної терапії хворих із захворюваннями печінки. Проведення подібних досліджень щодо з'ясування клініко-гематологічних паралелей при гострих і хронічних захворюваннях печінки багато в чому сприяє більш поглибленому розумінню патогенезу і послужить підставою для диференціальної діагностики, профілактики та ефективного лікування.